

Ja man vēlreiz vaicātu, kurš no Latvijas sportistiem dēvējams kā izcils paraugs sportā un dzīvē, tad es pārliecinoši atbildētu - Artūrs Irbe!

Šī gada janvārī Latvijas Olimpiskās akadēmijas rīkotajā eseju konkursā rakstīju par Artūru Irbi - vienu no leģendārākajiem sportistiem Latvijas 100. gadu vēsturē. Irbe spēja nostāties pret pastāvošo PSRS politiku un iedvesmot savus tautiešus būt lepniem par savu zemi Latviju un ikvienā situācijā rīkoties cēli un godprātīgi. Konkursā piedalījies ar lielu interesi un aizrautību, jo sports vienmēr ir bijis manā ikdienā un sporta personības un sportistu dzīvesstāsti vienmēr ir mani iedvesmojuši uz labāku rīcību, tāpēc ar nepacietību gaidīju izcīnīto braucienu uz 58. Olimpisko sesiju jauniem dalībniekiem, kas norisinājās no 16. līdz 29.jūnijam Antīkajā Olimpijā, Grieķijā. Sesijas tēmas bija "Sportists, kā paraugs sportā un dzīvē" un "Izaicinājumi, ar kuriem jāstopas sportistam, esot par paraugu citiem". Tēmas visnotaļ interesantas un plašas, ko vēlāk pierādīja arī ilgās diskusijas un grupu darbu rezultāti, bet par visu pēc kārtas.

Organizētība

Nemot vērā, ka devos uz dienvidiem, kur cilvēki parasti nemēdz steigties, biju patīkami pārsteigta, cik labi viss bija noorganizēts - sagaidīšana Atēnās, braucieni ar autobusiem (pavisam kopā 4 autobusi), ekskursijas gidu pavadībā Atēnās un Olimpijā, lekcijas, diskusiju grupas, sporta aktivitātes, kultūras vakari, atklāšanas un noslēguma ceremonijas, izmitināšana un ēdināšana. Tas viss bija ļoti labi izplānots, neskatoties uz to, ka bijām teju 200 cilvēku kompānija no 77 pasaules valstīm.

Ikdiena Olimpiskajā sesijā

Lai gan citu ausīm brauciens uz Grieķiju izklausījās kā medusmaize un *plezīrs*, realitātē tas bija ikdienas mācību režīms: brokastis, lekcijas- diskusijas- pusdienas- diskusijas- sporta aktivitātes- vakariņas- kultūras vakari, dokumentālo filmu vakari. Katru rītu plkst. 09:00 visi dalībnieki sanācām lielajā auditorijā, lai klausītos pasaules slavenu un atzītu profesoru lekcijas un aktīvi diskutētu pēc tām, uzdodot sev un pārējiem interesējošus jautājumus saistībā ar sesijas tēmu un olimpismu.

Pēcpusdienās pulcējāmies iepriekš izveidotās diskusiju grupās, kurās bijām 12 -15 dalībnieki. Diskusiju grupas mērķis bija noskaidrot kādas ir problēmas un jautājumi, ar kuriem saskaras sportisti - olimpieši un paralimpieši, rast risinājumu un sniegt katram savu redzējumu un idejas. Ar katru diskusijas grupas tikšanās reizi veicās arvien raitāk un labāk. Vēlreiz pārliecinājos, ka ar visiem cilvēkiem iespējams veidot kopīgu valodu un labi pavadīt laiku kopā. Manā diskusiju grupā bija dalībnieki no Ķīnas Tautas Republikas, Zviedrijas, Moldovas, Izraēlas, Kipras, Kuku salām, Austrijas, Itālijas, Trinidadas un Tobago, Ugandas, Zimbabves, Taivānas un Malāvijas. Sastrādājāmies mēs kā saliedēta komanda. Katru nedēļu mums bija jāizvirza divi jautājumi un tie rakstiski un mutiski jāprezentē visu dalībnieku auditorijai, uzreiz pēc profesoru lekcijām. Nolēmu, ka arī man jāprezentē grupu darbs un drosmīgi aizstāvēju savas un grupas izvirzītās idejas un stratēģijas.

Vislielāko prieku un atziņas guvu tieši pateicoties grupu diskusijām un ikdienas lekcijām. Lekcijas galvenokārt bija par un ap olimpisma filosofiju. Olimpisms ir dzīves filosofija, domāšanas un dzīves veids, tieksme pēc prāta, miesas un gara saskaņas. Interesantas bija arī lekcijas par antīko olimpisko spēļu norisi un vēstures liecībām, kuras lasīja pasaules slavens arheologs un profesors Emeritus Stefans Millers no ASV. Iedvesmojošs stāsts bija arī par Grieķijas slavenākajiem olimpiskajiem čempioniem, viņu tituliem un dzīvesveidu. Aizdomāties

par cilvēcību un toleranci lika lekcijas par paralimpisko kustību un problēmsituācijām, ar kurām vēl joprojām sportisti sastopas mūsdienās: diskrimināciju, rasismu, komerciālismu u.c.

Tik atšķirīgi un tik vienoti

Aizvadīt divas interesantas un pilnvērtīgas nedēļas Grieķijā kopā ar citu 77 pasaules valstu pārstāvjiem no dažādiem kontinentiem un salām ir gan aizraujoši, gan izglītojoši, gan nedaudz nogurdinoši. Mēs visi esam tik atšķirīgi savā izskatā, uzvedībā, valodā, audzināšanā, uzskatos un vērtībās, bet vienlaikus esam vienoti tajā, ka visi esam cilvēki un mums visiem ir spēja spriest, domāt, rīkoties, iedvesmot, līdzī just un mācīties.

Mācīties, manuprāt, ir galvenā nodarbe, kas nekad tā īsti nebeidzas. Tas ir nepārtraukts process visu mūsu dzīvi. Šīs sesijas laikā esmu daudz mācījusies par olimpismu, par atlētu ikdienu, par olimpiskajām tradīcijām un cilvēkiem. Mani novērojumi liecina, ka mēs cilvēki, lai arī pie kādas rases un tautības piederētu, meklējam sev līdzīgus. Tā piemēram, sesijas dalībnieki no Āzijas valstīm turējās cieši kopā savā diasporā, krieviski runājošās austrumu valstīs veidoja savu koalīciju, Tuvo austrumu zemes dalībnieki sapratās pat vienā arābu valodā ar dažādiem dialektiem, olimpiskie atlēti bija izveidojuši savu komandu no sportistiem, eiropieši, tostarp mēs - latvieši, biežāk bijām redzami kopā ar Ziemeļamerikas, Skandināvijas un Baltijas kolēģiem, afroamerikāņi vienojās kopīgos dejas ritmos, bet karstasinīgie Latīņamerikas, Spānijas un Centrālamerikas pārstāvji bija nedalāmi dēļ kopīgās spāņu valodas.

Ikviena no mums šajā sesijā bija draudzīgs, sirsnīgs un atvērts komunikācijai un domu apmaiņai, par ko man ir liels prieks un cerība, ka cilvēce ar katru paaudzi kļūst izglītotāka, lai nestu pasaulē mieru un demokrātiju tās visīstākajā nozīmē.

Nobeigumā

Nemot vērā pieredzēto es vēlos uzsvērt, ka olimpisms ne tikai uzsver vajadzību attīstīt ķermeņa spējas, bet kopumā veido cilvēka skatījumu un attieksmi pret dzīvi caur pasaules prizmu. Šī sesija ir vieta, kur mēs varam apgūt dzīves vērtības caur pasaules prizmu, jo te satiekas un rokās sadodas visa pasaule, lai mācītos un virzītos tādā virzienā, kas nes mieru, vienotību, cieņu, draudzību, iecietību, godīgumu un izcilību it visās dzīves jomās.

Esmu pateicīga par iespēju būt olimpiskajā sesijā un pieredzēt to brīdi, kad visa pasaule ir vienkopus, lai kopīgiem spēkiem darbotos cēlu mērķu vārdā. Man ir arī patīess prieks par jauniegūtajām paziņām visā pasaulē un iespēju atkal satikties kādā citā reizē.

Noteikti vēlētos, lai tie jaunieši Latvijā, kas aktīvi sporto vai nodarbojas ar sportu profesionāli, būtu aktīvāki un zinošāki par olimpismu, olimpisko kustību, iespējām sportā un dzīvē, lai veiksmīgi uzvarētu dzīves nebūšanas, sasniegtu mērķus un būtu paraugs ikvienam no mums, kas veidotu stipru, mērķtiecīgu un godprātīgu sabiedrību!

Elīna Zaļkane
SOA 58.jauniešu sesijas dalībniece